

Dark Blue Kiss

Hideko_Sunshine เขียน
ZOO ภาพ

everyY

ทดลองอ่าน

Dark Blue Kiss
รักไม่ระบุมานะ

Dark Blue Kiss รักไม่ระบุงสถานะ

Hideko_Sunshine เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2299-3

ภาพปก ZOO

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมได พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

บางครั้งการคงความสัมพันธ์แบบคนรักก็เป็นเรื่องยาก ต้องอาศัยหลายปัจจัยในการประคองคู่ให้ยืดยาว ความไวเนื้อเชื้อใจซึ่งกันและกัน การพยายามพูดคุยปรับความเข้าใจจึงเป็นสิ่งสำคัญ แต่ดูเหมือนว่าความสัมพันธ์ของ 'ซัน' กับ 'หมอก' อาจจะต้องใช้มากกว่านั้น ในเมื่อทั้งคู่เริ่มมาจากความรู้สึกติดลบ ทะเลาะทุกครั้งที่เจอ อย่างไรก็ตามแต่จะรักษาความสัมพันธ์เลย แคะให้คุยดีๆ ด้วยกันก็ยากแล้ว อย่างนี้ทั้งคู่จะกล้าวางหัวใจไว้ให้อีกฝ่ายได้อย่างไร

ส่วนคู่ 'พีทเก๋า' จาก 'Blue Kiss เพื่อนแก้เหงา' นั้น ครั่งนี้พวกเขากลับมาพร้อมบททดสอบความสัมพันธ์ครั้งใหม่ ที่จะมาพิสูจน์ว่าทั้งคู่จับมือกันแน่นพอที่ยังใครที่อยากทราบเรื่องราวของซันหมอกและพีทเก๋าว่าจะเป็นอย่างไรก็รีบพลิกไปหน้าถัดไปเลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

-หมอก-

พี่ชั้น... เป็นพี่ชายของเพื่อนสนิทตัวเอง
แต่เขาไม่ชอบชื่อนี้หน้าผมเลยสักนิด หาวว่าผมเกเร
ชอบไปมีเรื่องต่อยตีและพาน้องชายเขาไปเสียคน
แถมยังอยากให้น้องชายเขาเลิกยุ่งเกี่ยวกับผมด้วย
แต่... ไหงเขามายุ่งกับผมซะเอง ไล่เท่าไรก็ไม่ไปอีก!

-สั้น-

หมอก...เป็นเพื่อนของน้องชายผมเอง

แต่ผมไม่ชอบพี่หน้าไอ้เด็กนี่เลย มันชอบกวาดตีนผม
ไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่ แถมยังพาน้องชายผมไปเสียคน
ผมอยากให้น้องชายผมเล็กยุ่งเกี่ยวกับไอ้เด็กบ้านี้สักที
แต่...ไหนผมดันไปยุ่งกับมันซะเอง แถมยังไม่อยากเลิกอีก!

-พีท-

ไอ้แก้ว...เป็นแฟนผู้ชายคนแรกของผมเลย
ที่แรกผมก็คบกับมันแบบงงๆ รักกันแบบมีนๆ
ก็ไม่คิดหรอกนะว่าจะรักและอยากอยู่กับมันมาก
แต่คบกันไปคบกันมาผมก็อยากอยู่กับมันทุกวัน
ถามว่าจะมีวันเลิกกันมั้ย...บอกเลยว่าไม่มีทาง!

-เก้า-

ไอ้พี่ที่...เป็นรักแรกและเป็นแฟนคนแรกของผมเลย
ที่แรกผมเป็นฝ่ายแอบรักมันก่อนและไม่เคยหวังอะไร
ก็ไม่คิดหรอกนะว่าวันหนึ่งผมจะได้คบกับมันจริงๆ
แต่คบกันไปคบกันมามันก็กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตผม
ถามว่าจะมีวันเลิกกันมั๊ย...ผมนี่ก็ถึงวันนั้นไม่ออกเลย!

บทนำ

พี่ชายเพื่อนที่เหมือนพ่อ

G CLUB

ในเวลาเกือบตีหนึ่งเหล่าผีเสื้อราตรีที่มารวมตัวกันอย่างหนาแน่นในับชื่อดังแห่งหนึ่งย่านทองหล่อต่างเฝ้าที่ได้ที่และวาดลวดลายไปตามเสียงดนตรีร้อนแรงกันอย่างเมามัน มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ดื่มไปนิดหน่อยและไม่สนใจออกลีลาไปตามเสียงเพลง...ซึ่งหนึ่งในคนเหล่านั้นก็คือ 'ซัน'

แม้ว่าเขาจะนัดมาดื่มกับเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่ด้วยความที่เข่าขบถมาเอง และพรุ่งนี้ต้องไปดูแลร์รัน 'Blue Sky Café' (ร้านกาแฟของเขา) ทำให้เขาไม่อยากดื่มหนักเกินไป

"เฮอ! แล้วมึงทำยังไงถึงลากไอ้ซันมาได้เนี่ย"

'แม็ค' เพื่อนในกลุ่มคนหนึ่งถาม 'กอล์ฟ' พลางหันมามองซันที่กำลังยกแก้วเหล้าขึ้นดื่ม คนที่ถูกพูดถึงเพียงชำเลืองตามองคนถามเล็กน้อยแต่ก็ไม่พูดอะไรแล้วยกเหล้าขึ้นดื่มต่อ

"กูก็บอกมันว่าถ้าไม่มาปาร์ตี้วันเกิดกูรอบนี้กูจะเลิกคบมันนะสิ"

"ถึงซันตัดเพื่อนเลยเหรวอะ" แม็คหัวเราะเมื่อได้ยินคำตอบของกอล์ฟ

"เฮอ! นัดคราวก่อนมันก็ไม่มา ถ้าคราวนี้ไม่มาอีกกูเลิกคบมันจริงๆ ด้วย"

"คิดเล็กคิดน้อยเก่ง"

ไม่พูดเปล่าแต่ซันยังด่าเพื่อนทางสายตาด้วย...มันไม่ใช่ว่าเขาไม่อยากจะออกมาเจอเพื่อน เพราะถึงแม้เมื่อก่อนเขาจะเป็นคนที่มีภาพลักษณ์ดีงาม

จนห่างไกลคำว่า 'เพลย์บอย' แต่เขาก็ยังออกไปปาร์ตี้กับเพื่อนๆ บ้าง แต่พอเรียนจบแล้วเปิดร้านกาแฟเป็นของตัวเองเขาก็ต้องทุ่มเทเวลาให้กับร้านก่อน ถ้ามีว่แต่ออกไปปาร์ตี้ ดื่มหนัก และเมาจนตื่นสาย เขาจะดูแลร้านได้ยังไง แต่ดีหน่อยที่ช่วงนี้ร้านเข้าที่เข้าทางแล้ว พนักงานที่จ้างมาก็ทำงานได้คล่องแคล่ว เขาถึงพอจะวางใจได้หน่อย

"ขยันสร้างเนื้อสร้างตัวขนาดนี้จะมีเก็บเงินไว้แต่งเมียหรือวะ"

"เมียที่ไหนกันวะ" กอล์ฟพริบพุดแก้แทนเจ้าตัว "ตั้งแต่มันเลิกกับ 'เจน' ตอนปีสามก็ยังไม่เห็นมันมีสาวคนใหม่เลย โสดจนงงไปหมด เอ๊ะ! หรือแอบมีเมียแล้วแต่ไม่บอกเพื่อนวะ"

"ไม่มี" ชันตอบหน้านิ่ง

"งั้นก็แปลก ระดับมึงนี่นะไม่มีผู้หญิงเลย เอ๊ย! ใช้หรือวะ" แม็คจ้องหน้าชันเหมือนไม่อยากจะเชื่อ "แต่ถ้ายังไม่...กว่ามึงหาเอาคืนนี้เลยก็ได้นะผู้หญิงโตะข้างๆ เขาจ้องมึงนานแล้วนะ"

"กูไม่เหมือนมึงที่จะปล่อยให้ข้างเคียงว่างไม่ได้" ชันสวนกลับ

"ร่ายยยยย" กอล์ฟพริบมุกทันที

ทั้งสามคนคุยกันเรื่องบนเตียงของแม็คอย่างสนุกสนาน แล้วจู่ๆ ชันก็มองไปที่โต๊ะตรงกันข้าม เขาเห็นเด็กวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งกำลังชนแก้ว ที่แรกเขาจะมองผ่านไปแล้วแต่สายตากลับสะดุดที่ใครคนหนึ่ง

หมอก...

แม้จะอยู่ไกลไปหลายโต๊ะและภายในผับค่อนข้างมืดแต่ชันจำไม่ผิดคนแน่ เพราะ 'หมอก' เป็นเพื่อนสนิท 'เรน' น้องชายเขาที่เจอหน้ากันบ่อยๆ ถึงแม้ว่าเขากับอีกฝ่ายจะเคยไม่กินเส้นกันก็เถอะ!

"มีอะไรหรือเปล่าวะ" กอล์ฟถามด้วยความสงสัย

"เปล่า" ชันส่ายหน้าปฏิเสธ

อย่างไรก็ตาม...ปากชันบอกว่าเปล่าแต่สายตาเขายังจ้องอยู่ที่โต๊ะนั้นก่อนที่เขาจะมองนาฬิกาบนข้อมือที่บอกเวลาตีหนึ่งครึ่งเข้าไปแล้ว และเขาคิดว่ามันคงถึงเวลาที่เขาจะต้องกลับ

"เดี่ยวกูกลับแล้วนะ"

"อะไรวะ ฝั่งยังไม่ทันจะปิดเลย" แม็คไวยวยวายเป็นคนแรก

"จะอยู่จนฝั่งปิดเลยหรือไง" ชันทำเสียงโหดใส่ "พุงนี้ไม่ทำงานทำการกันเหรวะ"

"อะไรวะ นานๆ เจอกันที มึงจะรีบกลับไปไหน" กอล์ฟแย้งอีกคน

"ไปนอน"

ชันตอบหน้าตายและเขาไม่รอให้เพื่อนอนุญาตก็เดินออกจากโต๊ะไปเลย เพราะคืนนี้แม็คบอกเอาไว้ว่าจะเป็นคนเลี้ยงเองทำให้เพื่อนร่วมกลุ่มได้แต่บ่นกระปอดกระแปดตามหลัง แต่ทั้งแม็คทั้งกอล์ฟก็ไม่ได้คิดจะโกรธอย่างจริงจัง เพราะปกติชันก็ไม่ใช้พวกตีมัจฉจนเมาหัวราน้ำอยู่แล้ว

แต่ทั้งพวกเขาสองคนไม่ทันได้สังเกตจึงไม่รู้ว่ามีคนเดินออกไปแล้วแทนที่ชันจะตรงไปที่ประตูร้านเพื่อกลับบ้าน แต่เขากลับตรงดิ่งไปที่โต๊ะของวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งแทน

กลุ่มของหมอก...

"แล้วเพื่อนใหม่มึงเป็นไงบ้างวะ นิสัยอย่างมึงนี่มีคนคบมั๊ย"

"ไมค์" เพื่อนในกลุ่มคนหนึ่งถามหมอก...ตั้งแต่วกเขาแยกย้ายกันไปเรียนมหาวิทยาลัยก็ได้เจอกันน้อยลงมากหากเทียบกับเมื่อครั้งที่เรียนมัธยมปลายด้วยกัน ทุกคนอาจคิดว่าเทคโนโลยีพัฒนาไปไกล ช่วยให้ติดต่อกันไม่ยาก แต่พอเอาเข้าจริงมันก็ไม่เหมือนตอนได้เจอหน้า กินข้าว และคลุกคลีกันทุกวัน

แรกๆ พวกเขาก็คุยกันในไลน์กรู๊ปไม่เปลี่ยนไปจากช่วงมัธยมปลายนักหรอก แต่นานวันเข้าต่างคนก็ต่างไปมีสังคมใหม่ๆ มีอะไรให้ต้องทำ คุยกันน้อยลง ติดต่อกันเพียงผิวเผิน และอัปเดตเรื่องราวของเพื่อนผ่านโลกโซเชียลบ้างเป็นบางครั้งบางคราวหรือคุยกันก็เรื่องสำคัญเท่านั้น

ยิ่งหมอกเป็นพวกไม่ค่อยอัปเดตอะไรผ่านโซเชียลด้วยแล้วเพื่อนๆ ยิ่งรับรู้ชีวิตเขาน้อยมาก นานๆ ถึงจะเห็นเขาอัปเดตเดดส์หรืออัปเดตรูปลงเฟซบุ๊กที่พอมีโอกาสออกมาเจอกันแบบนี้มันก็ต้องอัปเดตกันบ้าง

"ก็ดี" หมอกตอบสั้นๆ
คำตบนั้นทำเอาเพื่อน ๆ ถึงกับมองหน้ากันเหมือนจะพูดว่า...มันจะ
พูดน้อยไปไหนวะ!

"แสดงว่ายังมีคนคบอยู่"

"กูไม่ใช่มีงั้นนะไอ้โม้จะได้ไม่มีใครคบ"

"ไอ้เวร! เพื่อนกูมีเป็นร้อย" โม้โวยวาย "แล้วมีังยังไปมีเรื่องต่อยตีกับ
ชาวบ้านเขาอยู่ปะ"

"ไม่น่าถาม! มีงั้นดูหลักฐานบนหน้ามันดิ"

'หน่อง' เอามือไปจับคางหมอกหันซ้ายหันขวาอย่างกวนประสาท
ความจริงไม่ต้องจ้องหรือพิจารณาตีๆ ก็เห็นแล้วว่าบนหน้าหล่อๆ ของหมอก
มีแผลที่หางคิ้วและมีรอยข้ำที่มุมปาก

"กวนตีน" เจ้าตัวบิดมือเพื่อนออกด้วยความรำคาญ

"อะไรวะ! ไม่อ่อนโยนกับเพื่อนเลย"

"แต่มีงั้นเรียนมหา'ลัยแล้วก็เพลๆ ลงบ้างเหอะ กูสงสัยสารพอกับแม่มีงั้น"

โม้เตือนเพื่อนด้วยความเป็นห่วงเป็นใย เมื่อก่อนเขากับหมอกก็ไปไหน
ไปกัน แต่พอเริ่มเข้าเรียนมหาวิทยาลัยก็เริ่มคิดได้ว่าถ้ามัวแต่ไปมีเรื่องกับ
ชาวบ้านเขาคงไม่ตายดีเข้าสักวัน

แล้วสุดท้ายคนที่ต้องเสียใจที่สุดก็คงไม่พ้นคนที่เลี้ยงดูเขามา

"กูไม่เคยไปหาเรื่องใครก่อนนะ พวกมีงั้นก็รู้"

หมอกถอนหายใจด้วยความเบื่อหน่าย มันก็ไม่ใช่ว่าเขาคิดไม่ได้
และไม่ใช่ว่าเขาอยากจะมีเรื่องต่อยตีกับชาวบ้านสักหน่อย แต่ทุกครั้ง
เรื่องมันวิ่งเข้ามาหาเขาเอง

ถ้าถูกหาเรื่อง ถูกหยามหน้า ถูกทำร้ายก่อน...จะให้เขายกมือไหว้อีกฝ่าย
เหวอ

ฝันไปเหอะ!

"หน้าตาไอ้หมอกมันเรียกแขกไง เขาเรียกอะไรนะ 'หน้าตาล่อตีน'
ไอ้ปะวะ"

"เดี๋ยวมึงจะโดนตีnguด้วยเนี่ย"

หมอกหันไปทำตามดูใส่คนพูดอย่างหน่อง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าอีกฝ่ายพูดความจริง เขาเป็นพวก 'หน้าล่อตี' จริงๆ เพราะแค่ทำหน้านิ่งๆ ซึ่งเป็นหน้าปกติของเขาก็ดูเหมือนอยากหาเรื่องชาวบ้านแล้ว

ไม่แปลกเลยที่พวกกว้างๆ จะเข้ามาหาเรื่องเขาด้วยข้อหาที่ว่าเขาไป 'มองหน้าหาเรื่อง' คนพวกนั้นทั้งๆ ที่บางที่เขา ก็แค่นั่งอยู่เฉยๆ ไม่เห็นอีกฝ่ายอยู่ในสายตาดูด้วยซ้ำ แล้วคนอย่างหมอกก็ไม่ใช่พวกหงอๆ ที่จะขอโทษใคร ถ้าตัวเองไม่ได้ทำผิด หลายครั้งมันถึงได้ลงท้ายด้วยการมีเรื่องและต้อยตีกันจนต้องเจ็บตัว

"แต่พอมีคนมาหาเรื่องแล้วไปมีเรื่องด้วยตลอดกว่ามันก็ไม่ค่อยเวิร์กปะวะ" ไมค์แย้ง "พอถึงวัยทำงานทำการจะไปตีกับคนที่มาหาเรื่องทุกวันมันก็คงเสียงานเสียการแยะนะกว่า"

"มีเหตุผล" หน่องเห็นด้วย

"กูก็พยายามอยู่..."

หมอกพูดน้ำเสียงอ่อนลง ตั้งแต่จบมัธยมมาเขาก็พยายามเพลารื่องพวกนี้ลงแล้ว เพราะเห็นแก่หน้าพ่อกับแม่ พวกท่านมีเขาเป็นลูกชายคนเดียว เขาไม่อยากให้ท่านเป็นห่วงจนนอนไม่หลับอีก

แต่บางทีมันก็ขมใจไม่ไหว พอรู้ตัวอีกทีเขาก็ต้อยฝ่ายตรงข้ามไปแล้ว

"แต่หยุดโหมดมดราม่าก่อน คุยเรื่องซีเรียสแล้วหมดสนุก" หน่องว่า

"เออ! ใครชวนดราม่าอีกกูจะตีปากมัน" ไมค์ชี้หน้าทุกคน

"มึงเลยคนแรก!" ทั้งหมอกทั้งหน่องพูดใส่หน้าไมค์

"เออๆ กูไม่ชวนดราม่าแล้ว ชนแก้วกันดีกว่า!"

พูดจบทั้งสามหนุ่มก็ชนแก้วกันก่อนที่จะยกเหล้าขึ้นดื่ม ทว่า...ปากแก้วยังไม่ทันถึงปากของหมอกก็มีคนมาคว้าแก้วเหล้าตัดหน้าเขาไปวางลงบนโต๊ะเสียงดังอย่างไม่พอใจ

หมอกตวัดดวงตาไปมองคนที่มาหาเรื่องเขาท่ามกลางสายตาของเพื่อนๆ แต่คราวนี้เขากลับต้องแปลกใจยิ่งกว่าเดิมและตกใจจนแทบผงะเมื่อเห็น

หน้าหล่อๆ ของคนที่กำลังจ้องหน้าเขาอยู่

"พี่ชั้น!"

หมอกไม่คิดเลยว่าจู่ๆ ชั้นจะโผล่มาที่นี่ แล้วที่ไม่คิดยิ่งกว่าคือจู่ๆ ชั้นเป็นบ๊ออะไรถึงได้เข้ามาแย่งแก้วเหล้าเขา นี่ถ้าไม่เห็นแก่ที่ชั้นเป็นที่ชายของ 'เรน' ซึ่งเพื่อนสนิทเขาล่ะก็...เขาจะด่าให้ดูเดี๋ยวนี้แหละ

คนอะไรชอบมาวุ่นวายกับชีวิตคนอื่น!

"เออ! พี่เอง"

ชั้นใช้มือหนึ่งเท้ากับโต๊ะเหล้า ส่วนอีกมือเท้าเอวแล้วจ้องหน้าหมอกราวกับตั้งท่าจะเทศนา

"ไหนไอ้เรนมันบอกว่าคุณทำรายงานอยู่ที่บ้าน ทำไมมาโผล่ในผับ!"

"อะไรเนี่ย!"

หมอกถึงกับอ้าปากค้าง กะพริบตาปริบๆ ด้วยความงุนงงถึงขีดสุด ปกติเขากับชั้นก็ไม่ได้ถูกชะตากันสักเท่าไร แล้วทำไมชั้นถึงได้มาถามเข้าซีเหมือนทั้งสองคนสนิทกันจะเป็นจะตาย

"ว่าไง"

"แล้วพี่มายุ่งอะไรด้วยวะ"

หมอกตั้งสติกลับมาได้จึงตอบกลับไปเหมือนเพ่งหาเสียงของตัวเองเจอ เพื่อนในกลุ่มก็มองด้วยความแปลกใจเพราะไม่มีใครรู้จักชั้นมาก่อน และกำลังกังวลว่าชั้นอาจเป็นคู่กรณีเก่าของหมอก

ถ้ามีเรื่องกันในผับตอนนี้คงไม่สนุกแน่!

"เป็นเด็กเป็นเล็กอย่าหัดเที่ยวกลางคืน"

"นี่!"

คนที่ถูกชั้นเรียกว่า 'เป็นเด็กเป็นเล็ก' ถึงกับมองตาขวางและผลักรอกชั้นด้วยความไม่พอใจจนอีกฝ่ายถอยหลังไปสองก้าว นี่เขาอายุจะยี่สิบปีแล้วนะ ชั้นมาพูดเหมือนเขาเป็นเด็กประถมได้ยังไง

ถึงเขาจะอายุน้อยกว่าชั้นหลายปี แต่ก็ต่อยปากชั้นได้ก็แล้วกันน่า!

"เฮ้ย...ใจเย็นมึง"

หนองรีบเข้ามาคว้าแขนหมอกเอาไว้เป็นการห้ามเพราะกลัวจะมีเรื่องจนกระทั่งมาลากออกจากผ้า เขามองขึ้นด้วยความสงสัยแล้วกระซิบถามกับหมอกอย่างระวิงตัว

"มีอะไรหรือเปล่าวะ ไ้ไ้เวรนี้มันเป็นใคร"

"พี่ชายเพื่อนกูเอง"

"พี่ชายเพื่อน?"

"เออ"

หมอกพยายามทำใจเย็นๆ แล้วสลัดมือของหนองออก พอเห็นว่าไม่คึกกับหนองยังมองอย่างสงสัยจึงจำใจแนะนำขึ้นให้เพื่อนรู้จักอย่างเสียไม่ได้ไม่อย่างนั้นพวกนี้ก็คงเค้นคอถามเขาทีหลังอยู่ดี

"นี่พี่ชั้น...พี่ชายเพื่อนที่มหา'ลัยกู"

"อ้อ"

หนองกับไมค์พยักหน้ารับรู้แล้วรีบยกมือไหว้ชั้นอย่างนอบน้อมแม้จะยังแปลกใจว่า...ถ้าชั้นเป็นพี่ชายของเพื่อนแล้วทำไมหมอกถึงหงุดหงิดจนเกือบจะมีเรื่องกับอีกฝ่าย

"สวัสดีนะครับพี่ชั้น" ทั้งสองพูดพร้อมกัน

"อืม" ชั้นรับไหว้และผินยิ้มอย่างเป็นมิตรก่อนจะหันไปมองหมอก
"จะกลับได้ยัง"

"ยัง"

"ดีแล้ว กลับได้แล้วนะ"

"แล้วพี่มาว่านายอะไรด้วยวะ"

หมอกงงหนักมาก เขากับชั้นไม่ได้มาด้วยกัน ไม่ได้สนิทกัน แล้วมันก็ไม่ใช่วาระของการอะไรของชั้นที่จะมาสนใจว่าเขาจะกลับบ้านตอนไหน ที่สำคัญคือเขาจะกลับเมื่อไหร่มันก็เรื่องของเขา (โวย!)

"พี่กำลังจะกลับแล้ว ถ้านายกลับพี่จะได้แวะไปส่ง"

"ผมกลับเองได้ พี่อยากกลับก็กลับไปเหอะ"

หมอกไม่ยอมกลับง่ายๆ แม้ตอนแรกเขาจะคิดในใจว่าบรรยากาศคืนนี้

มันน่าเบื่อจนอยากกลับไปนอน แต่เมื่อถูกชั้นคุมเข้มและทำตัวเหมือนเป็น 'ผู้ปกครอง' เขาแบบนี้... เขาก็ยิ่งต่อต้าน

จากที่อยากจะกลับก็ไม่อยากกลับขึ้นมาซะเฉยๆ

"กว่านี่ก็ตึกแล้วจริงๆ นะ มึงกลับกับพี่เขาเถอะ"

ไมค์เห็นหมอกเริ่มใช้มือเท้าโต๊ะแล้วจึงหันหน้าชั้นกลับไปเหมือนพร้อมจะมีเรื่อง เขาก็ชักใจคอไม่ค่อยดีเท่าไรแล้ว ถึงชั้นจะเป็นพี่ชายของเพื่อนแต่หมอกก็เป็นพวกอารมณ์เดือตง่ายจนต่ออย่าปากใครก็ได้

ฉะนั้นทำให้ 'สงบศึก' ได้จะเป็นการดีต่อทุกคนที่สุด

"เออ มึงไม่ได้เอารถมาด้วยนี่หว่า เมาแบบนี้ให้พี่เขาขับรถไปส่งก็ดีแล้ว" หม่องเห็นด้วยกับไมค์ "พี่เขาอุตส่าห์เป็นห่วงมาชวนกลับด้วยกัน มึงก็อย่าทำตัวมีปัญหาหนักสิวะ"

"พวกมึงเสียบเลย" หมอกมองหน้าเพื่อนเรียงคน

"จะกลับไม่กลับ" ชั้นถามเสียงเข้มขึ้น "ถ้านายไม่กลับพี่ก็จะยื่นใฝ่ นายแบบนี้แหละ"

"อะไรวะ!"

หมอกถึงกับกลอกตามองบนใส่ นี่ถ้าเป็นคนอื่นเขาคงต๋อยไปแล้ว แต่นี่เป็นชั้น... คนที่ได้ชื่อว่าเป็นพี่ชายของเพื่อนสนิท ถ้าเขามีเรื่องกันคงไม่ดีเท่าไร เพราะคนกลางอย่างเรณคงวางตัวลำบาก

นี่เขาไม่ได้กลัวชั้นหรือกนะ เขาแค่ไม่อยากให้เรณอึดอัดใจก็เท่านั้น!

"เออ! กลับก็ได้!"

หมอกพยักหน้าให้เพื่อนในกลุ่มเป็นเชิงบอกลาแล้วเดินนำออกจากคับไปเลย ชั้นจึงเดินตามออกไปในขณะที่ไมค์กับหม่องมองหน้ากันด้วยความมุงงงในความสัมพันธ์ของคู่นี้

แต่มันก็เพียงครู่เดียวเท่านั้น แล้วพวกเขา ก็ชนแก้วกันต่อ เพราะเพลงในคับกำลังเมามันรวมทั้งสาวสวยโต๊ะข้างๆ ที่กำลังไปรยสายตามาให้... มันน่าสนใจกว่าเยอะ!

1

เด็กแวร

"มายังไง..."

ชั้นก้าวเท้ายาวๆ จนสามารถเดินไปตักหน้าคนที่เพิ่งก้าวพ้นประตูผ้า
ได้ไม่นานทำให้หมอกต้องถอนหายใจและกลอกตามองบนอย่างเบื่อหน่าย
อีกรอบ แต่เขาก็ยังรอคำตอบด้วยความอดทน

"ถามนะไม่ได้ยินหรือไง"

"แท็กซี่"

"ก็ยังดีที่รู้จักคิด"

หมอกไม่แน่ใจว่านั่นคือคำชมหรือตักันแน่ แต่ที่เขาไม่ซีมีมเตอร์ไซค์คูใจ
มาเที่ยวเพราะคิดว่าคืนนี้จะมาดื่มกับเพื่อนและต้องเมาแน่ๆ...เห็นเขาเกร
อย่างนี้แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีสมองนะ ขับรถหรือซีมีมเตอร์ไซค์ตอนเมานอกจาก
อาจโดนเรียกเข้าด่านตำรวจแล้วก็อาจจะเกิดอุบัติเหตุได้

"นอกจากค่าผมแล้วพี่มีอะไรจะพูดอีกมัย"

"ไม่มี แต่เดี๋ยวพี่จะไปส่งนายเอง"

"ไม่ต้อง ผมกลับเองได้"

"เมาอยู่ไม่ใช่หรือไง"

"ผมจะกลับแท็กซี่"

หมอกไม่ปฏิเสธว่าตัวเองดื่มเหล้าและเมาอยู่เหมือนกัน แต่เขาปฏิเสธ
ที่จะกลับไปกับชั้น อีกอย่างชั้นก็เพิ่งดื่มเหล้ามาไม่ใช่หรือ เรื่องอะไรเขาจะต้อง

เสียงกลับกับคนมาด้วย

"ที่ที่ขึ้นมาเหมือนกันนี่นา ก่อนจะมาอยู่กับชีวิตคนอื่นนะเอาตัวเองให้รอดก่อนเหอะ" หมอกแค้นหัวเราะใส่อย่างหยันๆ "ขับรถพันโค้งหน้าให้รอดก่อนเถอะนะ"

"ที่ที่ขึ้นไปนิดเดียว ยังไม่ได้เมา ไม่ต้องพูดมาก นายนะไปขึ้นรถได้แล้วไป"

"ผม-จะ-กลับ-แท็กซี่!"

หมอกบอกตาขวางและพยายามยับยั้งถึงสิบในใจเพราะไม่อยากมีเรื่องขึ้นจึงได้แต่ถอนหายใจและไม่เข้าชี้เขาอีก เมื่อขึ้นเดินแยกไปอีกทาง หมอกก็ส่งสายตาอาฆาตและดำใจตามหลังเขาไป

ตาแกชี้บ่น!

หมอกเดินเอื่อยๆ ออกไปยืนริมถนนหน้าผับเพื่อโบกรถแท็กซี่กลับบ้าน แต่ตอนนี้เกือบจะตีสองเข้าไปแล้ว แถมยังอยู่หน้าผับดังแบบนี้แท็กซี่หายากยิ่งกว่าทองเสียอีก เขายืนรออยู่เกือบสามนาทีกี่ไม่มีรถแท็กซี่ว่างผ่านมาสักคันแล้วในตอนนั้นเอง! มีรถยนต์คันหนึ่งวิ่งมาจอดเทียบถนนตรงที่เขายืนอยู่

คนชี้หูตึงคิดจำต้องถอนหายใจเพราะเขาจำได้ดีว่าเป็นรถใคร!

"ขึ้นมาได้แล้ว..."

เจ้าของรถกดเลื่อนกระจกลงแล้วบอกกับหมอกเสียงเรียบ เขาหรือก็หลงดีใจคิดว่าชั้นจะถอดใจจนเลิกวุ่นวายกับเขาได้แล้ว ที่ไหนได้...ชั้นยังไม่ได้ถอดใจกลับไปแล้วแต่แค่ไปเอารถมารับเขาเท่านั้นเอง

"ผมบอกแล้วไงว่าจะกลับเอง พี่พูดไม่รู้เรื่องเหอะวะ"

"ขึ้นมา"

"ยุ่งอะไรกับผมนักหนาจะเนี่ย!"

หมอกพูดเสียงดังอย่างหมดความอดทน เขาเดินหนีขึ้นไปโดยไม่สนใจไยดี ความห่วยใยของอีกฝ่าย แต่ชั้นก็มีความอดทนจนน่าโมโหเพราะยังขับรถตามมาช้าๆ เหมือนจะรอให้เขาเปลี่ยนใจจนทำให้การจราจรที่ติดขัดอยู่แล้วเริ่มติดขัดมากยิ่งขึ้น เพราะถึงจะตึกแล้วแต่ถนนเส้นนี้ก็ไม่เคยว่างเลย

"จะขึ้นรถไต่ยัง"

"คุณนายจิงวะ"

"ขึ้นรถมาเหอะน่า ไม่เห็นหรือไงว่าคันหลังเขาบีบแตรไล่แล้ว"

ชั้นเร่งหมอก แม้สถานการณ์จะค่อนข้างตึงเครียด แต่เขากลับดูอารมณ์ดี ที่ได้กดคันหมอกและกำลังทำให้อีกฝ่ายจมนม...หมอกถึงกับกั๊กฟันจนดังกรอดๆ พลังคิดในใจว่าถ้าชั้นรู้ว่าคันหลังบีบแตรไล่แล้วทำไมชั้นไม่รีบขับรถออกไป แต่ถึงจะโมโหยังใส่สถานการณ์ที่กำลังกดดันก็ทำให้เขาต้องเดินไปเปิดประตูรถชั้น

"ไม่ต้องมาทำหน้ากวนตีนเลยนะ"

หมอกด่าอย่างไม่เกรงใจเมื่อเขาขึ้นไปนั่งบนเบาะที่นั่งคู่กับคนขับอย่างชั้นแล้ว แต่คนถูกด่ากลับขำในคอราวกับว่าเขาเพิ่งเล่าเรื่องตลกให้ฟังยังงี้ยังงั้น

เหอะ! ตาแก่เอ๊ย! ต่าอะไรไม่มีสะทสะท้านเลย

ปัง!

เสียงปิดประตูรถที่ตั้งสนั่นบ่งบอกความไม่พอใจของหมอกได้เป็นอย่างดี แต่แทนที่เจ้าของรถจะอารมณ์เสียหรือหันมาดูเขา...กลับส่งยิ้มที่มุมปากมาให้ราวกับจะประกาศชัยชนะและทำให้เขาอยากจะกระชากคออีกฝ่ายเหลือเกิน แต่สิ่งที่เขาทำคือนั่งเงียบเท่านั้นเพราะพูดอะไรไปอีกฝ่ายก็ไม่รู้สิกรู้สาระอะไร

บางที...เขาก็อยากให้ชั้นเขม่นเขาเหมือนเมื่อก่อน

มันคงดีกว่าที่ชั้นมาทำเป็นห่วงเขาจนวางตัวลำบากแบบนี้

"คาดเบลต์ด้วย"

ชั้นสั่งและทำให้หมอกหันไปมองหน้าเขาเหมือนนับหนึ่งถึงสิบในใจ

"หรือจะให้คาดให้ด้วย"

"ไม่ต้องมายุ่งเลยนะ"

"สรุปจะคาดเองหรือให้คาดให้"

ชั้นเลิกคิดความ และเชื่อเลยว่าถ้าหมอกยังไม่ทำตาม ชั้นก็คงจะโน้มน้าวมาใกล้แล้วคาดเข็มขัดนิรภัยให้เขาจริงๆ หมอกจึงได้แต่ตาชั้นในใจอีกครั้ง แต่ก็ยอมทำตามคำสั่งของอีกฝ่ายอย่างเสียไม่ได้

เมื่อชั้นออกรถไปแล้วต่างคนก็ต่างนั่งเงียบด้วยความอึดอัดใจ...

แม้จะไม่อยากมาด้วย แต่หมอกก็แอบมองคนที่กำลังขับรถไปส่งเขา เป็นระยะๆ รวากับระวางักข...ชั้นเป็นผู้ชายที่ดูสุภาพ ดูดี สะอาดสะอ้าน แต่งตัวง่าย ๆ แต่เนี้ยบและดูดีราวกับพวกพระเอกที่เดินออกมาจากนวนิยายละคร หรือไม่กี่ซีรีส์เกาหลี ใครต่อใครก็ชอบที่ชั้นเป็นคนดี ใจเย็น และเป็นคนแบบนี้...ลักษณะภายนอกของชั้นมันมีเสน่ห์เมื่อรวบรวมกับบุคลิก รูปร่าง หน้าตา และทุกอย่างที่เป็นเขา

หมอกไม่แปลกใจเลยที่จะมีคนมาชอบชั้นมากมายทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ชั้นน่าจะเป็นผู้ชายที่ผู้ชายด้วยกันเองชื่นชมอยู่หรอก เพราะเขามีความเป็นผู้ใหญ่ เรียบกดี ก็พาก็เก่ง วางตัวดี แถมรูปร่างหน้าตาก็ยังกับนายแบบที่หลุดออกมาจากนิตยสารผู้ชายหัวนอก แต่เมื่อก่อนหมอกชื่นชมชั้นไม่ลง เพราะอีกฝ่ายอดทนกับเขาแถมยังขี้นิ่งกว่าพ่อเขาเสียอีก ยังดีที่ช่วงหลังๆ เริ่มมีท่าทีต่อกันดีขึ้นบ้าง ไม่อย่างนั้นไม่มีทางที่พวกเขาจะยอมกลับมาคบกับชั้นหรอก เพราะอาจฆ่ากันตายระหว่างทางได้

ในขณะที่เดียวกัน...ถึงแม้ชั้นจะแสดงออกว่าสนใจการขับรถมากกว่าคนที่นั่งข้างๆ แต่เขาก็แอบมองหมอกที่กำลังใช้ศอกข้างหนึ่งยันกระจกรถ แล้วทำคางมองไปข้างหน้าเหมือนกัน

ไม่ต้องบอกชั้นก็รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังแข็งสุดๆ!

อันที่จริงหมอกก็จัดว่าเป็นคนหน้าตาดีมาก ตัวสูง รูปร่างดีเพราะเล่นกีฬาเป็นประจำ และมีรสนิยมในการแต่งตัวใช้ได้ทีเดียว ชั้นได้ยินเรนพูดให้ฟังว่ามีสาว ๆ มาสนใจหมอกตลอด แต่หมอกไม่เล่นด้วยเพราะวันๆ อยู่แต่กับเพื่อน และมีเรื่องกับชาวบ้าน...ซึ่งอย่างหลังนี้แหละที่ทำให้เขาเคยไม่ถูกชะตากับหมอก

ชั้นจำได้ว่าเขาไม่ถูกชะตากับหมอกมาตั้งแต่วันแรกที่เจอกันเลย เรื่องของเรื่องก็คือ...พอเรียนจบมัธยมแล้วเรณก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยตามประสาวัยรุ่นทั่วไปในประเทศนี้ ตอนแรกเรณอยากลงคณะและมหาวิทยาลัยเดียวกับ 'เค้า' ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกัน แต่คะแนนไม่ถึงจึงต้องเรียนอีกมหาวิทยาลัยแทน

ที่นี่เรณได้รู้จักกับหมอก แต่หมอกเป็นเพื่อนที่นิสัยแตกต่างจากเก้า โดยสิ้นเชิง

แน่ล่ะ! เก้าเป็นเด็กเรียน ทำทางเรียบร้อย แต่หมอกมาสายแบดบอย เกเร และมีเรื่องกับคนอื่นบ่อยๆ มันก็เป็นธรรมดาที่คนหัวง้องชาวย่างชัน จะไม่ชอบหมอก เพราะเขาคิดว่าหมอกพาเรณไปเสียคนและทำให้เรณ เสียประวัติด้วย แต่เรณก็คอยบอกเขาเสมอว่าหมอกไม่ใช่คนเลวร้ายถึงขนาดนั้น

เรณคิดว่าถึงหมอกจะหน้าตาหาเรื่อง แต่ก็เป็นคนจริงจัง ไม่เคยทำเรื่อง ผิดกฎหมาย รักพวกพ้อง ไม่หาเรื่องใครถ้าไม่ถูกอีกฝ่ายร้ายใส่ก่อน และเรณ ก็สบายใจที่จะคบกับหมอก

พอน้องชายพูดขนาดนั้นแล้วชันก็เลยต้องปล่อยให้คบกันไป เพราะเขา ไม่ใช่คนงี่เง่าถึงขนาดจะสั่งอย่างเด็ดขาดว่าให้เรณเลิกคบเพื่อนคนนั้นคนนี้ เรณก็มีชีวิตของเรณ มีสิทธิ์ที่จะได้เรียนรู้และหาประสบการณ์ชีวิต แต่ไม่ใช่ว่าเขาไม่ได้เป็นหัวงเรณ เพราะถึงจะปล่อยให้คบกันแต่เขาก็ยังคงคอยดู อยู่ห่างๆ เสมอ

พอเรณคบกับหมอกเท่านั้นแหละ! สนุกเลย!

เวลาหมอกไปมีเรื่องกับคนอื่นที่ไรเพื่อนในกลุ่มก็มักจะโทรมาตามเรณ ออกไปช่วยทุกที หลายครั้งที่ชันอดคิดไม่ได้ว่าก็ทำตัวเหลวไหลกันเสียขนาดนี้ มาหาว่าเขามีอคติได้ยังไงกัน ไปเที่ยวกลางคืน ดื่มเหล้าก็ยังพอว่า แต่นี่ ไปมีเรื่องชกต่อยกัน ชันว่ามันไม่ใช่ แล้วพอเขาเตือนเข้ามาๆ ก็หาว่าเขาขี้บ่น เฉยเลย

แล้วเวลาเขาสั่งสอนหมอกก็จะชอบแบ่ปากใส่หรือไม่ก็เลิกคิ้วมองตอบ อย่างไม่สะทกสะท้านทั้งๆ ที่เพื่อนของเรณทุกคนเกรงใจเขาหมด แต่...พอต้อง เจอหน้ากันบ่อยๆ เห็นหน้ากันเกือบทุกวันเพราะหมอกกับเรณสนิทกันมาก จนต้องขีมือเตอร์ไรค์มารับมาส่งกันบ่อยๆ มันก็กลายเป็นความคุ้นเคย อย่างไม่รู้ตัว

ปากชันกับหมอกคอยหาเรื่องกัดกัน ไม่เคยพูดดีใส่กัน ไม่ถูกชะตากัน และเขม่นกันทุกครั้งที่เจอหน้า แต่พอไม่เจอกันมันก็เหงาปากอย่างบอกไม่ถูก

และแล้วเมื่อประมาณหนึ่งเดือนก่อนก็เกิดจุดเปลี่ยนระหว่างเขากับหมอก!

มีสาวสวยคนหนึ่งมักจะมานั่งที่ร้านกาแฟของชั้นทุกเช้าทุกวันแต่เขาก็ไม่ได้คิดอะไรเพราะปกติมีลูกค้าสาว ๆ มานั่งประจำอยู่แล้ว กระทั่งวันหนึ่งแฟนของเธอก็พาพรรคพวกบุกมา กล่าวหาว่าเขายุ่งกับแฟน และหาเรื่องเขาจนถึงขั้นทำร้ายร่างกายเขา เท่านั้นไม่พอ...พวกนั้นยังถล่มร้านเขาจนและอีก

โชคดีที่วันนั้นหมอกมารับเรนไปเรียน พอหมอกมาเจอเหตุการณ์เข้าก็เข้ามาช่วยไว้ได้ทันเวลา แล้วจากนั้นบรรยากาศระหว่างเขากับหมอกก็ดีขึ้นมาน้อย เขาขอบคุณหมอกที่มาช่วยและอีกฝ่ายก็มีท่าทีต่อเขาอ่อนลง ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าทั้งสองคนจะกลายมาสนิทหรือรักใคร่กันหรอกนะ

บรรยากาศระหว่างเขากับหมอกก็เป็นอย่างที่ทุกคนเห็นตอนนี้นี่แหละ!

"ทำไมจู่ๆ ถึงออกมากินเหล้ากับเพื่อน"

หลังจากนั่งเงียบกันอยู่ลิบนาทที่ซันก็เป็นฝ่ายชวนคุยก่อน หมอกหันมามองเขาเล็กน้อยก่อนจะตอบ ถึงแม้ไม่อยากคุยด้วย แต่การคุยกันมันคงดีกว่านั่งเงียบใส่กันจนอึดอัดแทบหายใจไม่ออกแบบนี้

"ไหนๆ ซันก็ชวนคุยแล้ว หมอกคุยด้วยก็ได้..."

"มันก็เรื่องปกติปะ พี่ยังออกมากินเหล้ากับเพื่อนได้เลย"

แต่การคุยของหมอกก็มักจะเป็นแบบนี้ เขาชอบย้อนถามมากกว่าจะตอบดี ๆ

"ก็พี่โตแล้ว นายน่าจะอายุเท่าไรกันเสีย"

"ถ้าพี่พูดว่าผมเด็กอีกคำเดียว..."

"ทำไม นายจะต่อพี่เหร"

ซันย้อนถามก่อนที่หมอกจะจุกจบ เขาจะสายตาจากถนนไปเล็งคิ้วมองอีกฝ่ายเหมือนไม่กลัวเลย แล้วสายตาก็ขึ้นถึงเจ้าชู้นั้นก็ทำให้หมอกชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะทำท่าเหมือนหงุดหงิดสุดๆ น่าแปลก...ที่ซันมองมาแป๊บเดียวก่อนจะกลับไปสนใจการขับรถต่อ แต่สายตาเขากลับทำให้หมอกไม่อยากเถียงด้วยอีกแล้ว

"เอาเป็นว่า...ผมไม่ได้ชวนไอ้เรนมากินเหล้าด้วยก็แล้วกัน!"

หมอกคิดว่าที่ชั้นเตือนเขาคงเพราะกลัวว่าเขาจะพาน้องชายของชั้นไปเสียผู้เสียคนอีก ทำให้ระยะหลังๆ มาเนี่ยเวลาไปมีเรื่องกับใครเขาก็ไม่ให้พรรคพวกตามเรามาแล้วเพราะไม่อยากให้ชั้นตาหรือหาว่าเขาทำให้เรณเสียคนนี่แหละ อีกอย่าง...ตัวเขาเองก็พยายามเพลาๆ เรื่องพวกนี้ลงมากแล้ว

"ที่เตือนไม่ใช่เพราะกลัวว่านายจะชวนไอ้เรนมาด้วย แต่นายยังเรียนอยู่ก็ไม่ต้องออกมาตีหม้อหรือเป่าล่อละ ฟุ้งนี้จะเรียนไหวและเรียนรู้อะไรได้ยังไงอีกอย่าง...เหล่าเข้าปากเดียวกันไปมีเรื่องกับใครเขาก็"

หมอกไม่ตอบแต่กลอกตามองบนใส่ชั้นด้วยความเบื่อหน่ายเมื่ออีกฝ่ายตั้งท่าจะเทศนาเขาก็ก้าวออกไปก่อนที่ชั้นทำตัวเป็นพ่อของเรน เดี่ยวนี้จะพัฒนามากลายเป็นพ่อของเขาก็คงแล้ว

"หรือที่พูดไม่จริงละ"

พอเห็นหมอกไม่เถียงชั้นก็หันมามองในจังหวะที่หมอกหันไปมองเขาพอดี พอเห็นอีกคนทำหน้าเหม็นเบื่อใส่เขากลับยิ้มขำแทน ใบหน้าหล่อเหลาของเขาดูมีชีวิตชีวามากขึ้น

กวนประสาท!

เมื่อก่อนนี่ชั้นจะโมโหใส่หมอกแทบทุกเรื่อง เห็นเขาปราชัยตามองก็ยิ่งด่าทำให้เขาหาเรื่องยั่วโมโหอีกฝ่ายประจำเพราะยั่วที่เร็กซ์ขึ้นใส่ทุกที เห็นแล้วมันตลกดี แต่ตอนนี้...สถานการณ์กลับตรงกันข้าม

ชั้นกลายเป็นฝ่ายยั่วโมโหเขาแทนนะสิ!

"ถึงบ้านก็รีบนอนด้วยละ เดี่ยวฟุ้งนี่ตื่นไปเรียนไม่ไหว เห็นไอ้เรนบอกว่ามีเรียนเข้านี่นา"

"โอ๊ยยย พี่ชั้นหยุดบ่นทีเหอะ"

หมอกทนไม่ไหวถึงชั้นไว้วายออกมา อันที่จริงเขาก็ไม่ได้รำคาญที่ชั้นบ่นเท่าไร แต่ความใส่ใจที่ชั้นมีให้มันทำให้เขารู้สึกแปลกๆ จนไม่อยากรับรู้เขากับชั้นเป็นคนที่ไม่ถูกชะตากันมันก็ดีแล้ว ชั้นไม่ต้องมาทำเหมือนหวังดีหรือใส่ใจเขามากมายนักหรอก เพราะชั้นกำลังทำให้เขาคิดมาก...โดยที่ชั้น

อาจไม่รู้ตัวเลย

"นี่เดือนเพราะเป็นห่วงนะ"

"เออ!"

หมอกกระแทกเสียงใส่ 'คนที่ห่วง' ด้วยความหงุดหงิด แต่ก่อนที่ไม่เกรนเขาจะขึ้นชั้นก็ขับรถมาถึงหน้าบ้านหลังใหญ่ของเขาพอดี หมอกไม่ลังเลที่จะเปิดประตูรถแล้วก้าวลงไปทั้งๆ ที่รถยังจอดไม่สนิทด้วยซ้ำ

เขาทำราวกับว่าอยากไปให้พ้นหน้าชั้นให้เร็วที่สุดอย่างไรอย่างนั้น

"เดี๋ยวพรุ่งนี้จะบอกให้ไอ้เรนโทรมาปลุกนะ"

ชั้นลดกระจกรถลงแล้วบอกกับหมอกตอนที่อีกฝ่ายกำลังเปิดประตูรู้ว่หน้าบ้านจนได้รับสายตาอาฆาตตอบกลับมา แต่แทนที่ชั้นจะหิวเสียวเขาก็กลับยิ้มเข้ากับหน้าตาสุดแข็งของหมอกแทน...ถ้าเป็นเมื่อก่อนหมอกคงด่ากลับมาไม่ก็แทบจะต่อยเขาแล้ว ไม่มีทางยอมให้เขาเป็นอย่างนี้หรอกนะ

ชั้นจะถือว่านี่เป็นการพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีก็แล้วกัน!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622993.html>